

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/95/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120010217
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2120010217.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci proti obžalovaným ml. N. P. W., nar. XX.XX.XXXX a spol., pre zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 188 ods.1 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaných: N. P. W. a E. I. a ich zákonných zástupcov proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 15.10.2020, č.k. 15T/5/2020-337, na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.6.2021, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaných N. P. W., nar. XX.X.XXXX a E. I., nar. XX.XX.XXXX a ich zákonných zástupcov zamietajú.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 15.10.2020, č.k. 15T/5/2020-337 uznal obžalovaných ml. N. P. W., ml. V. W. a ml. E. I. za vinných, že
v bode 1/ obžalovaní ml. N. P. W., ml. V. W. a ml. E. I. dňa 09.05.2019 v čase približne okolo 14.20 hodiny v Trnave, na Coburgovej ulici, po predchádzajúcej dohode, počas cesty zo školy začali pýtať od poškodeného S.V., narodeného XX.XX.XXXX požičať peniaze, čo poškodený najskôr odmietol a keď neprestávali, vytiahol z vrečka nohavíc peňaženku a chcel im dať v drobných jedno euro, a vtedy obž. ml. V. W. chytil peňaženku poškodeného a snažil sa ju násilím vytrhnúť dvomi rukami poškodenému z ruky a obžalovaní ml. N. P. W. a ml. E. I. sa postavili vedľa poškodeného, aby sa nemohol pohnúť na strany a utiecť a obž. ml. E. I. chytil zápästie pravej ruky poškodeného a obž. ml. N. P. W. chytil zápästie ľavej ruky poškodeného, po čom sa obž. ml. V. W. podarilo peňaženku z rúk poškodeného vytrhnúť a následne z nej obž. ml. V. W. vybral hotovosť vo výške 30,- EUR pozostávajúcu z jednej bankovky nominálnej hodnote 20,- EUR a z jednej bankovky v nominálnej hodnote 10,- EUR, peňaženku poškodeného hodil na zem, následne si chvíľu všetci traja obžalovaní peniaze vzájomne podávali, po čom si hotovosť u seba ponechal obž. ml. V. W. a z miesta odišli, čím spôsobili poškodenému A. Z. škodu vo výške 30,- EUR,
v bode 2/ obžalovaný ml. V. W. dňa 05.12.2018 v čase okolo 14.20 hodiny v Trnave, v parku Janka Kráľa v Trnave pri železničnej stanici fyzicky napadol maloletého P.D. narodeného XX.XX.XXXX takým spôsobom, že ho udrel päšťou do nosa a následne ho opakovane udieral päšťami do hlavy a rebier a jedenkrát ho kopol do hrudníka a tým mu spôsobil ľahké zranenia, a to posunutú zlomeninu nosných kostí s posunom doprava, s výtokom krvi z nosa a s prítomnou tržnou rankou predného konca dolnej mušle a ľahké pomliaždenie kože pravého bočného hrudníka v mieste 6. rebra s dobou liečenia 3 týždne so sťažiením obvyklého spôsobu života poškodeného na dobu 3 týždne,
teda
v bode 1/ obžalovaní ml. N. P. W., ml. V. W. a ml. E. I. spoločným konaním proti inému použili násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci,
v bode 2/ obž. ml. V. W. inému úmyselne ublížil na zdraví, dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti tým, že napadol iného, čím spáchali

v bode 1/ obžalovaní ml. N. P. W., ml. V. W. a ml. E. I. zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 188 ods.1 Trestného zákona,

v bode 2/ obž. ml. V. W. prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona,

Za to boli odsúdení:

Obž. ml. V. W. podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, § 117 ods. 1, § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3 a § 41 ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 119 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému určuje skúšobnú dobu 2 (dva) roky. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodenú B. V., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom U. č. XXX s jej nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť poškodenému DÔVERA zdravotná poisťovňa, a.s. so sídlom 851 01 Bratislava, Einsteinova č. 25, IČO: 35 942 436 škodu vo výške 1.698,53 EUR.

Obž. ml. N. P. W. podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, § 117 ods. 1, § 36 písm. j) a § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 119 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému určuje skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

Obž. ml. E. I. podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, § 117 ods. 1, § 36 písm. j) a § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 119 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému určuje skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

2. Proti rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obžalovaní ml. E. hlavačka a ml. N. P. W. a ich zákonní zástupcovia, ktoré odôvodnili prostredníctvom obhajcov obžalovaných. Odvolanie smeruje proti výrokom o vine, treste a konaní, ktoré ich vydaniu prechádzalo.

3. Obžalovaný ml. N. P. W. v odvolaní uviedol:

4. Odvolanie podávam tak do výroku o vine, do výroku o treste a podávam odvolanie aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku. Obžalovaný W. z trestnej činnosti má usvedčovať len obžalovaný ml. W., ktorý uviedol, že o zámere žiadať od poškodeného peniaze sa bavil s obžalovaným E. I.. V ďalšej časti obhajoba podrobne popisuje obsah jednotlivých výpovedí obžalovaný, poškodeného a svedkov.

5. Obžalovaný ďalej uvádza: Súd zjavne hodnotí ako vierohodnú výpoveď poškodeného z prípravného konania, pretože potom súd zbytočne vykonáva dokazovanie na hlavnom pojednávaní a teda len pred súdom súd vykonáva dôkazy a to na verejnom pojednávaní. Posúdenie verbálneho prejavu poškodeného je možné posúdiť z nahrávky a posúdenie neverbálneho prejavu má obhajoba úplne odlišnú ako sudca okresného súdu. Ustanovený obhajca obž. W. bol účastný aj pri výsluchu svedka poškodeného a rovnako sa poškodený vyjadroval a mal neverbálny prejav aj v prípravnom konaní (naviac teraz pod rúškom je veľmi náročné posúdiť neverbálny prejav poškodeného ako aj kohokoľvek).

6. Obžalovaný W. nesúhlasí s posúdením súdu, že obžalovaný W. mal vedomosť o zámere obžalovaných zobrať peniaze od poškodeného a dať to na rovnakú úroveň toho, že sa mal zúčastniť nejakého protiprávneho konania. Tvrdenie, že by samotný obžalovaný uviedol, že zoberú peniaze poškodenému, nikdy na hlavnom pojednávaní obžalovaný neuviedol. Potom súd bez akéhokoľvek vysvetlenia prevzal tvrdenie obžalovaného W., že sa obžalovaný I. a W. postavili vedľa poškodeného tak, aby sa tento nemohol pohnúť a aby nemohol utiecť a držali ho za zápästím pravej resp. ľavej ruky je len potvrdením obžalovaného W., ktoré nie je potvrdené žiadnou inou výpoveďou dokonca ani samotného poškodeného.

7. Súd pri posudzovaní vierohodnosti výpovede poškodeného z prípravného konania, ktorá nekorešponduje s výpoveďou na hlavnom pojednávaní uviedol, že verí len tejto výpovedi, nakoľko korešponduje s trestným oznámením a s výpoveďou obžalovaného W., tak naopak obhajoba má za to, že ak teda súd uviedol, že výpoveď na hlavnom pojednávaní je nevierohodná, tak mal detailnejšie uviesť závažné dôvody a nielen subjektívne ponímanie neverbálneho prejavu resp. hodnotenie jeho verbálneho prejavu u poškodeného. Ak súd bral do úvahy aj strach z obžalovaných (podľa obžalovaného mal trochu strach), tak to mal uviesť a vysvetliť, či ho nejakým spôsobom kontaktovali resp. na neho pôsobili, keď poškodený bol prítomný aj pri prvom hlavnom pojednávaní a nebol vypočutý len z časových dôvodov. Nakoniec je nielen vzrastom ale aj výškou vyšší ako obžalovaní, takže ani z tohto nie je možné usudzovať, že strachom z obžalovaných ovplyvnil jeho výpoveď. Súd tým, že sa priklonil k

výpovedi poškodeného z prípravného konania poprel zásahu ústnosti a verejnosti ako aj vykonávania dôkazov priamo na súde. Motivácia prečo obžalovaný W. do tohto protiprávneho konania „zatiahol“ aj obžalovaného W. je vysvetlená tým, že obžalovaný ktorý spáchal 2 skutky musel vypovedať tak, aby úplne kopíroval skutok ako je uvedený v obžalobe. Treba pripomenúť, že v prípravnom konaní o tom, že sa skutku dopustil aj W. neuviedol nič, len toľko že stál bokom a o jeho účasti povedal až na hlavnom pojednávaní, čo vysvetlil tým, že nechcel ho zaťažovať do tej veci. Toto však súd už nevyhodnotil, nakoľko to by bolo v rozpore s líniou, ktorá bola uvedená v obžalobe. Ak teda obž. W. za účasti obhajcov uviedol, že sa skutku nedopustil obžalovaný W. a ak by súd prijal jeho vyhlásenie, nikdy by súd nepočul výraznú zmenu výpovede obžalovaného k účasti W. na žalovanom skutku. Takže ak súd raz vyberá ako vierohodnú výpoveď poškodeného z prípravného konania a výpoveď obžalovaného W. z hlavného pojednávania, tak takéto posúdenie musí veľmi detailne a precízne vyjadriť. Zmena postoja obž. W. vo vzťahu k obž. W. vidí obhajoba v tom, že chcel za každú cenu dosiahnuť z dôvodu spáchania viacerých skutkov priaznivejší trest ako ostatní obžalovaní a preto musel svoju výpoveď zmeniť tak, aby kopírovala znenie obžaloby.

8. Na základe vyššie uvedeného žiadam obžalovaného - N. P. W. oslobodiť spod obžaloby, nakoľko skutok sa nestal.

9. Obžalovaný ml. E. I. v odôvodnení odvolania uviedol:

10. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. uvádzam, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebolo pri hodnotení dôkazov postupované v zmysle základných zásad trestného konania, čo malo za následok, že sa súd dostatočne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a zároveň naďalej existujú pochybnosti o správnosti skutkových zistení, ku ktorým dospel súd prvého stupňa.

11. V prvom rade poukazujem na skutočnosť, že súd prvého stupňa sa dôsledne neriadil zásadou ústnosti a kontradiktórnosti trestného konania vyjadrenou v ustanovení § 2 ods. 18, ods. 19 Tr. por. Podstatou zásady ústnosti je, že súd rozhoduje na základe ústne vykonaných dôkazov a ústneho prednesu strán. Na túto zásadu nadväzuje zásada bezprostrednosti, ktorej hlavnou podstatou je skutočnosť, že súd môže pri rozhodovaní prihliadať len na tie dôkazy, ktoré v súdnom konaní aj vykonal, t. j. súd má rozhodnúť na základe vytvorenia si bezprostredného názoru z vykonaného pojednávania. Okrem úpravy týchto dvoch zásad v základných ustanoveniach Tr. por. (§ 2) poukazujem aj na ustanovenie § 278 ods. 2 Tr. por. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvého stupňa pri rozhodovaní o mojej vine dal primárne prednosť dôkazom, ktoré boli vykonané v počiatočnom štádiu prípravného konania (navyše prihliadal na zápisnicu o trestnom oznámení), pričom však neprihliadol na dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní. Súd výrok o mojej vine odôvodnil predovšetkým tým, že výpoveď obž. W. na hlavnom pojednávaní korešponduje s obsahom trestného oznámenia urobeného poškodeným A. Z. v deň spáchania skutku (v tomto smere poukazujem na to, že na obsah trestného oznámenia nemožno prihliadať a jedná sa o procesne nepoužiteľný dôkaz vzhľadom na jeho vykonanie pred začatím trestného stíhania). Súd rozpory vo výpovedi obž. W. v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní vysvetlil zmenou jeho postoja k spáchanej trestnej činnosti s dovetkom, že u obž. W. nezistil žiadnu motiváciu nehovoriť pravdu a usvedčovať zvyšných dvoch obžalovaných. V súvislosti s poškodeným Z. považoval súd jeho výpoveď z prípravného konania za vierohodnú, a to s ohľadom na obsah trestného oznámenia. Rozpory v jeho výpovediach súd prvého stupňa pripísal strachu poškodeného z obžalovaných, ktorý na hlavnom pojednávaní prejavil nielen slovne, ale aj jeho neverbálnym prejavom, kedy bol pri svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní zjavne ustráchaný, čo mal súd podľa jeho vyjadrenia možnosť bezprostredne pozorovať.

12. Súd tento svoj postup dostatočne nezodôvodnil a bez akéhokoľvek právneho základu uveril verzii, ktorú poškodený uviedol v prípravnom konaní (vrátane trestného oznámenia). Zásadné rozpory v jeho výpovediach súd pripísal údajnému strachu z obžalovaných a jeho ustráchaným prejavom, čo nepovažujem za relevantné zdôvodnenie hodnotenia výpovedí poškodeného. Súd účelovo vyhodnotil správanie poškodeného v náš neprospech bez toho, aby bolo akokoľvek objektivizované, že skutočne mal poškodený z obžalovaných strach (v tomto smere neboli produkované žiadne dôkazy, resp. indicie, napríklad že by ho ktokoľvek z obžalovaných pred hlavným pojednávaním kontaktoval, alebo na neho niekto tlačil v súvislosti so zmenou výpovede a pod.). Ustráchaný prejav a neverbálne prejavy poškodeného mohli súvisieť napríklad aj s tým, že si poškodený bol vedomý toho, že v prípravnom konaní klamal, prípadne bol ustráchaný zo samotného konania pred súdom, teda prichádza do úvahy hneď niekoľko verzii, z akého dôvodu bol poškodený ustráchaný na hlavnom pojednávaní. Súd však tieto okolnosti vyhodnotil účelovo v môj neprospech, preto takéto konanie súdu považujem za arbitrárne.

13. Celé rozhodnutie Okresného súdu Trnava a záver o mojej vine, je založené výlučne na zmenenej výpovedi obž. W. na hlavnom pojednávaní a na výpovedi poškodeného z prípravného konania

(podporenej obsahom trestného oznámenia), a to bez toho, aby súd primeraným spôsobom prihliadol na dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní.

14. V nadväznosti na vyššie uvedenú argumentáciu o ustráchanom prejave je potrebné poukázať okrem iného na tú časť výpovede poškodeného na hlavnom pojednávaní dňa 24.07.2020, kde poškodený na otázky prokuratúry odpovedal, že v strese bol aj v 9/2019 pri jeho výpovedi v prípravnom konaní s tým, že ak sa mu stane nejaká vážnejšia vec, je dlho v strese. Z uvedeného teda vyplýva, že záver súdu o vysvetlení rozporov v jeho výpovediach ustráchanosťou na hlavnom pojednávaní sa nemôže zakladať na pravde, keďže ustráchaný prejav je poškodenému vlastný v stresových situáciách. Preto teda záver súdu vo vyššie uvedenom smere neobstojí a skutočne mi nie je zrejmé, z akého dôvodu súd rozporov v jeho výpovediach vyhodnotil v môj neprospech a neprihliadol výlučne na dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní. K argumentácii súdu vo vzťahu k strachu poškodeného z obžalovaných je potrebné navyiac uviesť, že ak by mal poškodený skutočne strach z nás ako obžalovaných, v takom prípade by na hlavnom pojednávaní nevypovedal, resp. neusvedčoval by najmä obž. W..

15. Je nepochybné, že okolnosti spáchania skutku obž. W. poškodený popisoval od počiatku prípravného konania konzistentne a je evidentné, že skutku sa dopustil práve obž. W.. Teda strach poškodeného nebol a ani nemohol byť v skutočnosti dôvodom toho, že vo výpovedi poškodeného boli zjavné rozpory.

16. Poškodený vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní potvrdil, že ani jeden z obžalovaných mu nebránil v pohybe alebo odchode, nikto počas incidentu nevyjadril nejakú hrozbu prípadne gesto, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako hrozbu. Na záver poškodený výslovne uviedol, že pravdivá je výpoveď učená na hlavnom pojednávaní dňa 24.07.2020.

17. V súvislosti s výpoveďou obž. W. na hlavnom pojednávaní dňa 08.06.2020, ktorej súd nekriticky uveril, je potrebné poukázať na nasledujúce skutočnosti. Obž. W. pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní okrem iného uviedol, že v škole sme sa dohodli na tom, že si od poškodeného vypýtame peniaze s tým, že zo začiatku sme si mali chcieť peniaze požičať, ale keby nám ich dobrovoľne nedal, boli sme údajne pripravení na to, že mu ich vezmeme. V tejto súvislosti poukazujem na to, že prvá časť výpovede obž. W. je pravdivá, teda že sme sa dohodli na tom, že si od poškodeného peniaze vypýtame (v zmysle pôžičky). Druhá časť však nie je pravdivá, nakoľko v žiadnom prípade som sa s obž. W. ne bavil o tom, že mu ich vezmeme aj v prípade, ak nám ich dobrovoľne nedá. Celý čas som bol v tom, že si od poškodeného peniaze len vypýtame ako pôžičku, pričom som nikdy neprejavil vôľu vziať peniaze poškodenému za každú cenu. O uvedenom svedčí aj moje následné správanie pri incidente, kedy som sa pri naťahovaní obž. W. a poškodeného Z. do incidentu zapojil v tom smere, že som sa peňaženky dotkol v snahe ukončiť ich zbytočné naťahovanie, čo som aj výslovne prejavil slovami, aby sa nesprávali ako malé deti. Peňaženky som sa dotkol výlučne z toho dôvodu, aby sa prestali naťahovať, a nie v tom smere, aby som pomohol obž. W. prekonať odpor poškodeného. O uvedenom zámere svedčí aj moje následné správanie, keď som peniaze z peňaženky poškodeného (po tom, ako mi ich W. podal) dal späť W. s tým, aby ich poškodenému vrátil. Skutočne som nemal v úmysle dopustiť sa voči poškodenému násilia smerujúceho k prekonaniu jeho odporu, tak ako to má na mysli skutková podstata trestného činu lúpeže.

18. Obž. W. ďalej uviedol citujem: „spoluobžalovaní mu chytili ruky, každý jednu ruku, A. sa bránil a ja som mu zobral peňaženku.“ Táto časť jeho výpovede je z pohľadu preukázania viny zrejme najpodstatnejšia. K tomuto jeho tvrdeniu uvádzam, že sa nezakladá na pravde a táto skutočnosť je v rozpore s dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní. Okrem obž. W. nepotvrdil takýto priebeh incidentu ani jeden zo svedkov či samotný poškodený. Poškodený to síce v prípravnom konaní uviedol, avšak na hlavnom pojednávaní toto svoje tvrdenie korigoval v tom smere, že takýmto spôsobom sa incident neodohral a nikto z obžalovaných ho za ruky nedržal. Naproti tomu obž. W. v prípravnom konaní absolútne neuvádzal tieto skutočnosti, uvádzal ich výlučne na hlavnom pojednávaní, v dôsledku čoho došlo k čítaniu jeho výpovede z prípravného konania s tým, že obž. W. nevedel racionálne vysvetliť rozpory v jeho výpovediach (viď str. 4 zápisnice z HP dňa 08.06.2020). Súd prvého stupňa paradoxne uveril výpovedi poškodeného z prípravného konania (neuveril jeho výpovedi na hlavnom pojednávaní) a zároveň uveril výpovedi obž. W. z hlavného pojednávania (neuveril jeho výpovedi z prípravného konania). Z tohto postupu súdu je zrejmé účelové hodnotenie vykonaných dôkazov s cieľom odôvodniť uznanie viny, a to bez toho, aby bola moja vina preukázaná bez akýchkoľvek pochybností. Nestotožňujem sa ani s vysvetlením súdu, prečo uveril výpovedi obž. W. z hlavného pojednávania, nakoľko samotná zmena postoja obž. W. k trestnej činnosti sama o sebe nemôže znamenať, že v prípravnom konaní klamal a zároveň nemá motiváciu usvedčovať mňa ako aj spoluobžalovaného W.. V tomto prípade je potrebné poukázať na to, že obž. W. sa doznával k trestnej činnosti už aj v rámci prípravného konania, teda z tohto pohľadu nedošlo k zmene jeho postoja. Vo vzťahu k jeho motivácii usvedčiť aj ostatných spoluobžalovaných uvádzam, že obž. W. od počiatku prezentoval svoj zámer

zahrnúť nás do tejto trestnej činnosti, keďže nechcel byť za to odsúdený sám. Z uvedeného možno mať dôvodné podozrenie, že obž. W. si po oboznámení s výsluchom poškodeného z prípravného konania pripravil svoju verziu výpovede tak, aby sedela s výpoveďou poškodeného a mohlo tak vzniknúť zdanie dôveryhodnosti jeho výpovede s účelom dosiahnutia miernejšieho trestu. V tomto smere však zrejme nepočítal s tým, že poškodený uvedie na hlavnom pojednávaní pravdu a uvedie na pravú mieru jeho skoršie tvrdenia o údajnom držaní rúk za zápästia.

19. Verzia incidentu ponúknutá obž. W. v súvislosti s držaním za ruky vyznieva nelogicky aj v tom smere, že takýto priebeh skutku by bol nerealizovateľný. V tomto smere poukazujem na to, že obž. W. na otázku môjho obhajcu, či poškodený stále držal v ruke peňaženku aj po tom, ako ho obžalovaní chytili za ruky, odpovedal, že áno. Skutočne považujem za nereálne, aby poškodený držal v rukách peňaženku za situácie, kedy sme ho mali držať za obe ruky (za zápästia). Ak by sa takto incident skutočne odohral, po chytení za ruky (za zápästia) by poškodenému peňaženka z rúk logicky vypadla, teda reálne by nemohol poškodený naďalej držať peňaženku v rukách. Z tohto dôvodu považujem výpoveď obž. W. za nelogickú a nevierohodnú.

20. V tejto trestnej veci je evidentná tzv. dôkazná núdza vo vzťahu k mojej osobe. V danom prípade bolo nepochybne na mieste oslobodiť ma spod obžaloby v zmysle § 285 písm. c) Tr. por., keďže nebolo dokázané, že skutok som spáchal ja. V danom prípade mal súd aplikovať zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“, keďže vykonaním dokazovaním sa nepodarilo odstrániť rozpory v jednotlivých dôkazoch a výpovediach tak, aby bolo nad všetku pochybnosť možné vysloviť záver o mojej vine. Argumentáciu súdu prvého stupňa nemožno považovať za presvedčivú.

21. Skutočne som nemal v úmysle použiť násilie alebo hrozbu násilia za účelom získania 30,- Eur od poškodeného. Moja iniciatíva pri uvedenom incidente vychádzala výlučne z toho, aby som prispel k upokojeniu situácie. Z uvedeného dôvodu nebola moja účasť pri incidente natoľko závažná, aby ju bolo možné vyhodnotiť v zmysle trestnoprávne relevantného konania. Moja účasť na spáchaní skutku nemala navyše na priebeh incidentu a spáchanie skutku obž. W. žiadny zásadný vplyv a mojím konaním som nemohol naplniť základné znaky skutkovej podstaty trestného činu lúpeže. V tomto smere zároveň poukazujem aj na argumentáciu vo vzťahu k prípadnému posúdeniu skutku ako trestného činu krádeže „na osobe“, ako uvádzal môj obhajca pri záverečnej reči. K tejto okolnosti sa súd prvého stupňa nevyjadril, preto si dovoľujem požiadať odvolací súd, aby pri prieskume napadnutého rozhodnutia vyhodnotil aj túto okolnosť.

22. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žiadam Krajský súd v Trnave, aby podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 15T/5/2020 zo dňa 15.10.2020 a uložil súdu prvého stupňa znovu konať a rozhodnúť, prípadne aby vo veci sám rozhodol tak, že v zmysle ustanovenia § 285 písm. c) Tr. por. ma spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Trnave oslobodzuje.

23. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

24. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podali obžalovaní ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a proti výrokom o vine a treste, ako i proti konaniu, proti ktorým je tento oprávny prostriedok prípustný. Po preskúmaní

napadnutých výrokov a konania, ktoré ich vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolania oboch obžalovaných nie sú dôvodné.

25. Odvolacie námietky oboch obžalovaných sú zhodne založené na nesprávnom hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní. Podľa názoru oboch obžalovaných pristupoval prvostupňový súd nesprávne k hodnoteniu pravdivosti výpovedí obžalovaného W. a poškodeného Z., ktoré boli rozdielne na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní.

26. K preskúmaniu spôsobu, akým prvostupňový súd vyhodnotil vykonané dokazovanie, odvolací súd vo všeobecnosti uvádza nasledovné. Ak súd prvostupňový súd postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, t. j. hodnotí ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04)

27. V prejednáwanej trestnej veci odvolací súd nenašiel žiadne chyby pri hodnotení dôkazov zo strany prvostupňového súdu, ktoré by mali za následok nesprávnosť jeho rozhodnutia o vine obžalovaných, ktorí podali proti výroku o vine odvolanie.

28. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré sa vzťahuje k výroku o vine v bode 1, súd uviedol, že vinu obžalovaných mal za preukázanú výpoveďou obžalovaného W. na hlavnom pojednávaní, ako aj výpoveďou poškodeného Z. z prípravného konania. Výpovede menovaného obžalovaného, ako i poškodeného boli rozdielne na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní a to najmä vo vzťahu z opisu konania oboch odvolateľov - obžalovaných W. a I..

29. Prvostupňový súd v odôvodnení uviedol, prečo za pravdivú považuje výpoveď poškodeného z prípravného konania, ktorá opisuje konanie oboch odvolateľov spôsobom, že ich usvedčuje zo spáchania skutku uvedeného v bode 1 obžaloby a napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje úvahu prvostupňového súdu za logickú a správnu. Pokiaľ sa prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní o pravdivosti výpovedí opieral aj o obsah trestného oznámenia poškodeného, ktoré oboznámil a hlavnom pojednávaní ako listinný dôkaz, je tento postup v súlade so zákonom odvolací súd ho nevyhodnotil ako nesprávny. Použitie trestného oznámenia ako zákonného dôkazu judikoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí publikovanom pod značkou R 9/2015 (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. 4. 2013, spisová značka 2 To 2/2013). Aj v zmysle tohto rozhodnutia trestného oznámenie spadá procesne do kategórie „všetkého“, v zmysle § 119 ods. 2 Trestného poriadku, lebo za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona vrátane „oznámenia“. Trestné oznámenie preto môže byť na hlavnom pojednávaní čítané ako listinný dôkaz podľa § 269 Trestného poriadku. Okolnosť, že oznamovateľ formou listinného dôkazu je poškodený alebo iných svedok, však nenahrádza jeho výpoveď.

30. Prvostupňový súd, jasne uviedol, že predmetné trestné oznámenie nepoužil ako dôkaz o vine obvineného, ale použil ho na hodnotenie pravdivosti výpovede svedka poškodeného. Takýto postup nie je podľa názoru odvolacieho súdu nezákonný, pretože prečítaním z obsahu trestného oznámenia súd nenahradil vypočutie svedka poškodeného. Pokiaľ je zápisnica o trestnom oznámení zákonne získaným dôkazom (čo podľa názoru odvolacieho súdu je), nemožno považovať za nezákonné, ak z nej súd vychádza (výlučne) pri hodnotení pravdivosti rozdielných výpovedí svedka poškodeného v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní.

31. Rovnako sa prvostupňový súd logickým spôsobom vysporiadal aj s rozdielnosťou vo výpovediach obžalovaného W. na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní, na ktoré poukazujú vo svojich odvolaniach obaja obžalovaní. K tomuto prvostupňový súd uviedol, že zmenu jeho výpovede si vysvetľuje zmenou jeho postoja k spáchanej trestnej činnosti, pretože obžalovaný W. sa k spáchaniu trestnej činnosti podľa obžaloby priznal a na hlavnom pojednávaní aj urobil vyhlásenie, že je z jej spáchania vinný. Súd k hodnoteniu pravdivosti jeho výpovede uviedol tiež to, že nezistil žiadnu jeho motiváciu nehovoriť pravdu a vypovedať tak, aby obžalovaných W. I. usvedčil, hoci by tieto skutok nespáchali. K rozhodnutiu o vine prvostupňový súd uviedol tiež to, že uvedená výpoveď obžalovaného W., ktorú považuje za pravdivú, je plne v súlade s výpoveďou svedka poškodeného z prípravného konania.

32. Hodnotenia uvedených kľúčových výpovedí obžalovaného W. a poškodeného Z., sú podľa názoru odvolacieho súdu správne a nemožno im vytknúť chybu alebo nezákonnosť, v zmysle úvahy uvedenej v

odseku 26 tohto uznesenia. Svoje úvahy prvostupňový súd i dostatočne vysvetlil, takže jeho rozhodnutie v tejto otázke je zrozumiteľné pre strany trestného konania a preskúmateľné v rámci odvolacieho konania.

33. Pokiaľ ide o obranu oboch obžalovaných, ktorú prezentovali v prvostupňovom konaní, s touto sa prvostupňový súd obsahovo vyčerpávajúcim a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal, čo vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, uvedeného predovšetkým na strane 16. Preto na túto časť napadnutého rozsudku odvolací súd iba odkazuje, bez potreby jej opakovania.

34. S námietkami obžalovaného I., vo vzťahu k možnosti posudzovať spáchaný skutok ako trestný čin krádeže a nie ako zločin lúpeže, sa správnym spôsobom vysporiadal prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom správne dospel k záveru, že na zmocnenie sa peňaženky poškodeného museli obžalovať prekonať jeho odpor, čo potom odôvodňuje právnu kvalifikáciu zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona.

35. To, že súd vzal za pravdivú výpoveď poškodeného z prípravného konania, nie je popretím zásady ústnosti alebo bezprostrednosti, realizovanej v konaní pred súdom. Zásada ústnosti znamená, že súd rozhoduje na základe ústneho prednesu strán a ústne prednesených dôkazov. Zároveň to však neznamená, že súd nemôže rozhodovať aj na základe dôkazov realizovaných štádiu trestného konania, ktoré predchádzalo štádiu konania pred súdom. Iba na základe priameho a osobného vypočutia svedka poškodeného na hlavnom pojednávaní, ho mohol súd konfrontovať s jeho skoršou výpoveďou z prípravného konania, ktorú ako dôkaz prečítal na hlavnom pojednávaní. Pokiaľ by prvostupňový súd vynechal osobné vypočutie tohto svedka poškodeného, mohlo by to byť v rozpore s uvedenou zásadou, k tomuto však nedošlo. Rovnaká úvaha sa vzťahuje aj k zásade bezprostrednosti. Sudca, ktorý rozhodoval v prvostupňovom konaní osobne vykonal uvedený dôkaz a na druhej strane nedošlo k situácii, že by svoje rozhodnutie založil na dôkazoch, ktoré neboli v súdnom konaní vykonané.

36. Prvostupňový súd uložil obom obžalovaným trest odňatia slobody v minimálnej výmere, t. j. 18 mesiacov, keď správnym spôsobom vyhodnotil existenciu prevahy poľahčujúcich okolností, na základe ktorých upravil hornú hranicu trestnej sadzby zločinu podľa § 188 ods. 1 Trestného poriadku, ktorú ešte predtým upravil podľa § 117 ods. 1 Trestného zákona, keďže oboch obžalovaných odsudzoval ako mladistvých páchatelov. Uloženie trestu odňatia slobody v minimálnej výmere, s podmieneným odkladom jeho výkonu, považuje odvolací súd za primerané hlavne vo vzťahu k osobám oboch obžalovaných, ktorí neboli v minulosti súdne trestaní. Takto uložený trest je spôsobilý splniť najmä účel individuálnej prevencie a tým, že skúšobná doba jeho odkladu poskytne obžalovaným šancu preukázať, že spáchanie uvedenej trestnej činnosti bolo v ich prípade iba excesom z inak riadneho vedenia života a sú ochotní a schopní ponaučiť sa zo svojho zlyhania tak, aby sa do budúcnosti vyhli protiprávnemu konaniu.

37. Na základe vyššie uvedených zistení odvolacieho súdu, ku ktorým došiel pri prieskume napadnutého rozsudku, dospel k záveru, že výroky prvostupňového rozsudku vo vzťahu k odvolateľom sú vecne správne, urobené na základe dostatočne vykonaného dokazovania, vychádzajú iba zo zákonných dôkazov a konanie, ktoré predchádzalo ich vydaniu, bolo takisto realizované v súlade so zákonom. Preto odvolania oboch obžalovaných, ako aj ich zákonných zástupcov vyhodnotil v celom rozsahu ako nedôvodné a zamietol ich.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.